Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MARK LAWRENCE s-a născut în anul 1966, în Illinois, din părinți englezi, care au revenit în Anglia când fiul a împlinit un an. S-a întors în SUA după ce a obținut titlul de doctor în matematică de la Imperial College, unde a lucrat la multe proiecte, inclusiv programul *Star Wars*. Susține că, pentru că nu a avut niciodată ambiția de a deveni scriitor, a fost foarte surprins când, încercând să-și găsească un agent pentru o primă carte, propunerea lui a avut succes și s-a finalizat cu un contract de publicare. Prima lui trilogie, IMPERIUL FĂRÂMIȚAT, al cărei prim volum este *Prințul spinilor* (Editura Nemira, 2018), a fost primită cu mare entuziasm în rândul cititorilor de fantasy. Celelalte volume din serie, *Regele spinilor* și *Împăratul spinilor* (în pregătire la Editura Nemira), au apărut la scurtă vreme. A urmat apoi încă o trilogie reușită, RED QUEEN'S WAR. În 2017 a apărut *Red Sister*, primul volum din seria THE BOOK OF THE ANCESTOR. Mark Lawrence este căsătorit, are patru copii și locuiește în Bristol.

MARK LAWRENCE

REGELE SPINILOR

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MACOVESCU

NEMIRA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

1

Ziua nunții

Deschide cutia, Jorg.

Mă uitam la ea. O cutie din aramă, gravată cu spini, fără lacăt sau încuietoare.

Deschide cutia, Jorg.

O cutie din aramă. Nu suficient de mare pentru un cap. Ar intra mâna unui copil.

Un pocal, o cutie, un cuțit.

Mă uitam la cutie și la lumina răspândită de focul care mocnea. Nu simțeam căldura. Am lăsat focul să se stingă. Soarele a apus, umbrele au năpădit încăperea. Eram cu ochii la tăciuni. Bătuse miezul nopții, și eu tot nu mă urneam, de parcă aș fi fost stană de piatră, de parcă aș fi comis un păcat dacă m-aș fi mișcat. Tensiunea mă copleșea. Obrajii mă pișcau, iar maxilarul mi-era încleștat. Simțeam lemnul mesei sub degete.

Luna era sus, pe cer și o lumină fantomatică se revărsa pe dalele de piatră de pe jos. Pocalul din argint, plin cu vin din care nu băusem strălucea în lumina lunii. Norii înghițeau cerul și ploua pe întuneric, iar vechile amintiri ieșeau la suprafață. Târziu în noapte, părăsit de foc, lună și stele, m-am întins după sabie. Mi-am pus lama rece de-a lungul venelor.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Copilul era tot în colț, țeapăn din cap până-n picioare, prea distrus pentru toți caii regelui și toți oamenii regelui. Uneori parcă vedeam mai mult fantome decât oameni, dar băiatul ăsta, copilul ăsta de patru ani, mă bântuie.

Deschide cutia.

Răspunsul este în cutie. Atâta lucru știam. Băiatul voia s-o deschid. Și eu voiam întru câtva, voiam să mă năpădească amintirile, oricât de întunecate, oricât de periculoase ar fi fost ele. Te ispitea, ca marginea prăpastiei, din ce în ce mai puternică, făgăduind izbăvire.

– Nu.

Am întors scaunul spre fereastră, iar ploaia era de-acum ninsoare.

Am dus cutia dintr-un deșert care putea să te ardă fără soare. O am de patru ani. Nu-mi amintesc când am atins-o prima oară, nu-mi amintesc a cui era, nu știu decât că înăuntru e un infern care aproape că m-a înnebunit.

Focurile de tabără ardeau în depărtare, prin lapoviță. Atât de multe, că se zăreau ținutul din spate și piscurile munților. Oamenii Prințului de Arrow[1] ocupaseră trei văi. Una nu ar fi ajuns pentru oastea lui. Trei văi pline cu cavaleri și arcași, infanteriști, unii înarmați cu lănci, topoare ori săbii, care și căruțe, bombarde, scări, frânghii și smoală. Și acolo, într-un pavilion albastru, Katherine Ap Scorron, cu cei patru sute de oameni, rătăciți prin mulțime.

Ea, cel puțin, mă ura. Mai bine mor de mâna cuiva care vrea să mă ucidă ca să însemne ceva pentru ea.

Într-o zi ne vor înconjura, blocând și ultima vale, și drumul prin munți, spre răsărit. Apoi vom vedea. De patru ani stăpânesc peste Bântuitul, de când l-am luat de la unchiul. Patru ani rege de Renar. Nu mă dau bătut cu una, cu două. Va fi o luptă cruntă.

Copilul stătea lângă mine acum, alb ca o stafie și tăcut. Nu avea nicio lumină în ochi, dar mereu îl vedeam prin întuneric.

[1] „Săgeată" în lb. engl. (n. red.).

Chiar și cu ochii închiși. Mă urmărea cu niște ochi ce semănau cu ai mei.

Am luat lama de la vene și mi-am atins dinții cu vârful sabiei.

– Să vină, mi-am zis. Va fi o ușurare.

Era adevărat.

M-am ridicat în picioare și m-am întins.

– Rămâi sau dispari, fantomă! Acum mă odihnesc.

Și asta era o minciună.

Servitorii au venit în zori și i-am lăsat să mă îmbrace. Pare o prostie, dar se pare că regii trebuie să se comporte ca atare. Chiar și regii cu coroane de aramă, cu un singur castel urât și cu pământuri care ori o iau în sus, ori se duc în jos, într-un unghi ciudat, pe care mișună mai mult capre decât oameni. Oamenii, se pare, sunt mai pregătiți să moară pentru un rege îmbrăcat în fiece dimineață de țărani cu degete muncite decât pentru unul care știe să-și pună straiele singur.

De dimineață am mâncat pâine caldă. Pajul mă așteaptă cu masa la ușa iatacului. Makin a venit în urmă când intram în sala tronului, tocurile zăngănindu-i pe dalele de piatră. Avea talentul de a face zarvă.

– Bună dimineața, Măria Ta!

– Du rahatul de-aci! Sunt firimituri peste tot. Avem necazuri.

– Aceleași douăzeci de mii de necazuri de aseară? a întrebat Makin. Sau altele?

L-am văzut pe copil în pragul ușii când am trecut. Fantomele n-au ce căuta la lumina zilei, dar asta își făcea apariția în orice umbră.

– Altele, i-am răspuns. Mă însor la prânz și nu am cu ce să mă îmbrac.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

2

Ziua nunții

– Prințesa Miana este însoțită de Părintele Gomst și de maicile Sfintei Fecioare, i-a raportat Coddin, care nu părea să se simtă comod în costumul lui de șambelan, din catifea, uniforma de comandant potrivindu-i-se mai bine. Trebuie să facem verificări.

– Ce bine că nu trebuie să se asigure nimeni de castitatea *mea!*

M-am lăsat pe spate pe tron. Al naibii de confortabil: mătase și pene de lebădă. Oricum e o bătaie de cap să fii rege și fără scaunele alea de inspirație gotică.

– Cum arată? l-am întrebat.

– Un mesager a adus asta ieri, a ridicat el din umeri, ținând în mână o casetă din aur, cât o monedă.

– Așadar cum arată?

A dat din umeri iar, a deschis caseta cu unghia de la degetul mare și s-a uitat la miniatură.

– E mică.

– Poftim!

Am luat medalionul și am aruncat și eu o privire. Artiștii cărora le ia săptămâni întregi să le picteze cu o singură pensulă nu o să zugrăvească un tablou urât. Miana arăta acceptabil. Nu avea trăsăturile aspre ale lui Katherine, privirea aceea care îți spune că persoana e într-adevăr vie și se bucură de fiecare clipă. La urma

urmei, mie toate femeile mi se par atrăgătoare. La optsprezece ani, oare câți bărbați sunt pretențioși?

– Și? a întrebat Makin de lângă tron.

– Mică, am zis și am vârât medalionul în halat. Oi fi prea tânăr pentru căsătorie, mă întreb...

Makin și-a țuguiat buzele:

– Eu m-am căsătorit la doisprezece ani.

– Mincinosule!

Sir Makin din Tren nu adusese vorba în toți acești ani de nicio soție. Mă surprinsese. E greu să ții secrete pe drum, între frați, când bei bere în jurul focului, după o zi grea în care s-a vărsat sânge.

– Nu te mint, mi-a zis. Dar la doisprezece ani e prea devreme. Jorg, optsprezece ani este o vârstă potrivită pentru însurătoare. Ai așteptat deja prea mult.

– Ce s-a ales de soția ta?

– A murit. Am avut și un copil, a răspuns, apoi a tăcut.

E bine când afli că nu știi tot despre cineva. Mai ales când ar mai putea fi ceva.

– Așadar regina mea e aproape gata. Să mă duc la altar cu cârpa asta pe mine?

Am tras de gulerul de mătase, care îmi dădea mâncărimi. Nu-mi păsa, desigur, dar ceremonia este un spectacol pentru bogați și săraci deopotrivă, un fel de vrajă ce merită făcută cum trebuie.

– Înălțimea Voastră, mi-a zis Coddin, pășind nervos în fața podiumului. Această... nuntă... este nefastă. Avem o armată pregătită să atace.

– Și, ca să fim sinceri, Jorg, nimeni nu știa că o să vină până când n-a venit călărețul, a adăugat Makin.

– Nu știam că va veni noaptea trecută. Nu am puteri magice, să știți, am replicat eu, întinzând mâinile.

M-am uitat la copilul mort, prăbușit într-un colț îndepărtat. Trăsesem speranță că va ajunge înainte să se ducă vara. Oricum, oastea aia mai are de mărșăluit cinci kilometri, dacă vrea să ajungă la porțile mele.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

– Atunci, poate că ar trebui să amânăm nunta...

Lui Coddin îi displăcea profund să fie șambelan. Probabil că de aia și era singurul în care aveam încredere.

– ...până când împrejurările vor fi mai puțin...vitrege? s-a încumetat el.

– Coddin, sunt douăzeci de mii pe pragul nostru. Și o mie înăuntru. Majoritatea afară, căci castelul meu e prea mic ca să încapă toți, m-am trezit eu zâmbind. Nu cred că situația se va îmbunătăți. Așa că nu e mai bine să-i dăm armatei un rege și o regină pentru care să se jertfească? Ce zici?

– Și ce facem cu armata Prințului de Arrow? m-a întrebat el.

– Iar te faci că n-ai un plan până în ultima clipă? l-a descusut Makin. Și apoi o să iasă la iveală că ai?

Totuși, în ciuda cuvintelor rostite, părea posomorât. M-am gândit că poate își vede copilul mort.

Înfruntase moartea cu mine și o făcuse cu zâmbetul pe buze.

– Fato, ia vino aici! am strigat la una dintre servitoarele din partea cealaltă a sălii. Du-te și spune-i femeii ăleia să-mi aducă un halat numai bun să mă însor în el. Să nu fie cu dantelă!

M-am ridicat în picioare și am dus mâna la mânerul sabiei:

– Patrulele de noapte ar trebui să se întoarcă de-acum. O să mergem în curtea dinspre răsărit să vedem ce au de zis în apărarea lor. I-am trimis pe Kent cel Roșu și pe Micul Rickey cu una dintre patrule. Să auzim ce părere au despre oamenii lui Arrow.

Makin era primul. Coddin începuse să se teamă de asasini. Știam că stă la pândă în umbrele din castelul meu și nu-mi făceam griji în legătură cu asasinii. Makin a cotit și Coddin m-a ținut de umăr ca să rămân la distanță.

– Prințul de Arrow nu vrea să fiu înjunghiat de un necunoscut într-o mantie neagră, Coddin. Nu vrea să-mi pună cucută în pâinea de dimineață. Vrea să ne strivească împreună cu cei douăzeci de mii de oameni și să ne toace în pământ. Deja se gândește să-mi ia tronul. Crede că a trecut de Poarta Aurită. Acum își clădește legenda și n-o să pună pe nimeni să mă înjunghie pe-ntuneric.

– Sigur, dacă ai avea mai mulți oșteni, atunci ar merita osteneala să te înjunghie, s-a întors Makin și a zâmbit larg.

Am găsit patrula în așteptare, plimbându-se de colo colo prin frig. Câteva femei din castel se agitau pe lângă rănit, bandajându-l. L-am lăsat pe comandant să-i povestească lui Coddin ce se întâmplase, iar eu l-am chemat pe Kent cel Roșu lângă mine. Rike, care se ținea după el ca scaiul, hop și el. Pe Rike patru ani petrecuți la castel nu-l îmblânziseră, așa că avea tot peste doi metri și o fire urâtă, cu un chip pe măsură, care să-i oglindească sufletul aspru, meschin și brutal.

– Micule Rikey, i-am zis, n-am mai vorbit cu tine de ceva vreme. De ani buni. Ce-ți mai face soața aia drăguță?

De fapt, eu nu o văzusem niciodată, dar sigur fusese o femeie de ispravă.

– A murit, a ridicat el din umeri.

I-am întors spatele fără să mai adaug nimic. Rike are ceva care mă face să-i sar la gât. E ceva din instinct, cu colți și gheare. Sau poate pentru că e așa de masiv.

– Kent, ia spune-mi veștile bune!

– Sunt prea multe, a scuipat el în noroi. Plec.

– Păi... i-am petrecut eu un braț pe după gât. Kent nu arată cine știe ce, dar e solid, e numai mușchi și oase, și iute tare. Mintea lui de ucigaș îl deosebește de restul. Nimic nu-l sperie: haosul, amenințarea, crimele sângeroase. Când e o situație de criză, ia în considerare toate unghiurile, armele, caută o ieșire, profită de ea.

– Așadar... l-am tras eu mai aproape, apucându-l de ceafă, iar el a tresărit, însă, din fericire, n-a pus mâna pe sabie, iar eu l-am dus mai departe de patrulă. Toate bune și frumoase, dar să ne prefacem că nu s-ar fi întâmplat. Ca idee. Să presupunem că erai doar tu aici și douăzeci de oameni acolo. Nu e altceva decât situația în care erai când te-am găsit pe malul lacului în Rutton, nu?

O clipă i-a mijit un surâs pe buze.

– Cum ai izbândi atunci, Kent cel Roșu? am continuat.

libris.ro

Îi spuneam „cel Roșu" ca să-i amintesc de ziua când stătuse tremurând, cu zâmbetul lui larg și cu dinții lui albi, de lup, în roșul stacojiu al sângelui celorlalți.

El și-a mușcat buza, uitându-se, prin mine, în altă parte.

– Jorg, sunt înghesuiți în văile alea. Înghesuiți. Au un singur om la mai mulți, trebuie să atace repede, să se miște. Fiecare om e scutul împotriva următorului, a dat el din cap, uitându-se la mine. Dar nu poți folosi o armată ca pe un singur om.

Kent cel Roșu avea dreptate. Coddin instruise bine oastea, mai ales diviziile Regimentului Pădurii ale tatei, dar în iureșul bătăliei solidaritatea nu rezistă mult. Ordinele se uită, nu sunt auzite ori sunt pur și simplu ignorate, iar mai devreme sau mai târziu oamenii încep să se sfâșie între ei, fiecare pentru el, iar numărul morților e grăitor.

– Înălțimea Voastră?

Era femeia de la garderoba regală, care aducea un fel de halat.

– Mabel! i-am depărtat brațele și i-am răspuns cu zâmbetul meu periculos.

– Mă cheamă Maud, sire.

Trebuia să recunosc că hoașca avea capul pe umeri.

– Maud să fie, i-am zis. Și o să mă căsătoresc îmbrăcat în ăsta?

– Dacă așa doriți, sire, a încuviințat ea și a făcut și o mică plecăciune.

I l-am luat. Era greu.

– E din blană de pisică? am întrebat-o. Multe pisici, se pare.

– E din samur, și-a țuguiat ea buzele. Samur și fir auriu. Contele... și-a mușcat buzele.

– Contele Renar a purtat veșmântul acesta când s-a căsătorit, nu? am întrebat-o. Dacă a fost suficient de bun pentru nevrednicul ăla, o să fie bun și pentru mine. Cel puțin pare călduros.

Renar, unchiul meu, îmi era dator pentru spini și se făcea vinovat de moartea mamei și a fratelui meu. Îi luasem viața, castelul, coroana, însă tot mi-era dator. Iar un halat îmblănit nu avea să încheie socotelile.

– Înălțimea Voastră, să vă grăbiți! a zis Coddin, tot uitându-se după asasini. Trebuie să verificăm temeinic fortificațiile, să vedem de câte provizii au nevoie arcașii Kennish și să ne gândim la condițiile pentru negociere.

Și, spre meritul lui, când a rostit ultimele cuvinte, s-a uitat fix în ochii mei.

I-am dat halatul lui Maude și am lăsat-o să mă îmbrace, cu garda care ne urmărea. Nu i-am răspuns lui Coddin. Arăta palid. Îmi plăcuse mereu, încă de când încercase să mă aresteze, chiar și atunci când îndrăznise să-mi sugereze să predăm armele. Curajos, cumpănit, descurcăreț, sincer. Cel mai bun.

– Hai să isprăvim cu șarada asta! am zis și am pornit spre capelă.

– Chiar trebuie să te căsătorești? m-a întrebat din nou Coddin, jucându-și perfect rolul pe care i-l dădusem. Vorbește-mi! Să nu te gândești că eu nu mă pot înșela! S-ar putea ca soția ta să aibă o viață grea. Auzind, Rike a râs zeflemitor. Ca musafir, se va plăti o răscumpărare ca să ajungă la Coasta Calului.

Cumpănit, cinstit. Nu știu cum să mă prefac că aș fi așa.

– Da, trebuie.

Am ajuns la capelă pe o scară în spirală, am trecut de cavaleri cu platoșe pe ei, urmele Contelui Renar fiind încă vizibile sub ale mele pe platoșe, de parcă aș fi domnit aici de patru luni, nu de patru ani. Cei de viță nobilă, dar prea săraci, prea proști sau prea credincioși să plece, aveau să fie aliniați aici. În curtea de afară așteptau țăranii. Le simțeam mirosul.

M-am oprit în fața ușilor. Am ridicat un deget ca să-l opresc pe cavalerul care avea mâinile pe bară.

– În ce condiții?

L-am văzut din nou pe copil, sub drapelele agățate pe perete. Crescuse lângă mine. Cu ani în urmă fusese un bebeluș ai cărui ochi stinși mă urmăreau. Acum părea de vreo patru ani. Mi-am dus mâna la frunte, ciocănind repede cu degetele în tâmplă.

– În ce condiții? am repetat.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Am întrebat de două ori, dar suna ciudat, pierzându-și înțelesul tocmai din cauza repetiției. Mă gândeam la cutia de aramă din camera mea. Parcă simțeam cum mă trece transpirația.

– Nu va fi nicio capitulare.

– Atunci, ar fi bine ca Părintele Gomst să isprăvească iute, a zis Coddin, și să vedem cum ne apărăm.

– Nu, i-am răspuns eu. Nu o să ne apărăm, ci o să lansăm un atac.

L-am dat la o parte pe cavaler și am deschis larg ușile. În capelă, peste tot, o mulțime de trupuri neînsuflețite. Nobilii mei, se pare, erau mai săraci decât crezusem. Și în stânga, nuanțe de albastru și violet, domnișoare de onoare și cavaleri în armură, îmbrăcați în culorile Casei Morrow, culorile Coastei Calului.

Și la altar era mireasa mea, cu capul plecat sub o cunună de crini.

– La naiba! am exclamat.

Chiar că era mică. Părea de doisprezece ani.

Pe timp de pace, Fratele Kent redevine cum era înainte, un țăran bun la suflet, căutându-l pe Dumnezeu în case de piatră unde cei pioși jelesc.

Bătăliile însă rup aceste lanțuri. În vreme de război, Kent cel Roșu e aproape divin.